

РЕШЕНИЕ

№ 4263

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4489** по описа за **2023** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ срещу Решение от 23.03.2022г., постановено по НАХД № 15370 по описа за 2021г. на СРС, НО, 6 състав. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление № 2191/04.10.2021 г., издадено от директора на СДВР, скоето на О. Х. Д. от [населено място], за нарушение на чл.209а, ал.1, чл.63, ал.4 и чл.63а, ал.1 от Закона за здравето вр. раздел I, т.7 от Заповед № РД-01-743/31.08.2021 г. на Министъра на здравеопазването е наложена глоба в размер на 300 лв., на основание чл.209а, ал.4, пр.2 вр. ал.1 от Закона за здравето.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон, необосновано и явно несправедливо. Твърди, че в процесния случай няма разминаване между посочените в АУАН и НП норми, доколкото с чл. 63, ал. 4 и чл. 63а, ал. 1 от 33 законодателят е регламентирал правото на министъра на здравеопазването да въвежда със заповеди временни противоепидемични мерки и правото на защита на санкционираното лице не е накърнено. Моли се то да бъде отменено, като бъде потвърдено НП. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – О. Х. Д. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор М., която моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд София – град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е основателна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

На 10.09.2021г., около 08.15 часа, О. Х. Д. се намирал на перон 1 на метростанция „Г.М.Д.” - [населено място]. При извършена проверка от полицаи при сектор „М.” ОПП-СДВР по спазване на Заповед № РД-01-743/31.08.2021г. на Министъра на здравеопазването, издадена на основание чл.209а, ал.1, чл.63, ал.4 и чл.63а, ал. 1 от Закона за здравето във връзка с обявената извънредна епидемична обстановка, било установено, че ответникът по касация е нарушил забраната, въведена със Заповед № РД-01-743/31.08.2021г. на Министъра на здравеопазването. Съставен е акт за установяване на административно нарушение № 637077/10.09.2021 г. за извършено нарушение на чл.209а, ал.1 от Закона за здравето вр. раздел I, т.7 от Заповед № РД-01-743/31.08.2021 г. Актът бил предявен на лицето, което го подписало и му бил връчен препис. Срещу АУАН не е депозирано възражение.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № 2191/04.10.2021г., с което за нарушение на чл.209а, ал.1, чл.63, ал.4 и чл.63а, ал.1 от Закона за здравето вр. раздел I, т.7 от Заповед № РД-01-743/31.08.2021 г. на Министъра на здравеопазването е наложена глоба в размер на 300 лв., на основание чл.209а, ал.4, пр.2 вр. ал.1 от Закона за здравето.

Решението на СРС е валидно и допустимо, но неправилно.

АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите съдържат всички задължителни реквизити и са издадени от компетентни органи при спазване на процесуалните правила.

Неправилен е изводът на СРС, че посочената за пръв път в наказателното постановление разпоредба на чл.63, ал.4 и чл.63а, ал.1 от Закона за здравето е затруднила правото на защита на ответника по касация.

Съгласно чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно. Настоящата инстанция споделя изводите на СРС, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, при спазване на разпоредбите на чл. 34 ЗАНН, но не може да се споделят направените такива за наличие на съществено процесуално нарушение. Действително в НП за пръв път били въведени разпоредбите чл. 63, ал. 4 и чл. 63а, ал. 1 от Закона за здравето, но както в АУАН, така в НП нарушението е описано по начин, по който нарушителят и съдът да разберат какво точно нарушение е извършено.

Административнонаказателната отговорност на ответника по касация е ангажирана на

основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който в редакцията му, действала към момента на извършване на нарушението (ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020г.), предвижда административно наказание глоба от 300 до 1000 лв. за нарушаване или неизпълнение на въведени с акт на министъра на здравеопазването или на директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или ал. 2, освен ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 ЗЗ (в прил. ред. ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион, т.е законодателят е регламентирал правото на министъра на здравеопазването да въвежда със заповеди временни противоепидемични мерки.

В наказателното постановление е посочена Заповед № РД-01 - 743/31.08.2021 г., раздел I, т. 7 на министъра на здравеопазването, с която е въведено задължение всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, която се използва съгласно препоръките в приложение № 3.

Установи се от доказателствата по делото, че на 10.09.2021г., около 08.15 часа, ответникът по касация се намирал на перон 1 на метростанция „Г.М.Д.” - [населено място] без поставена маска на лицето си за еднократна или многократна употреба, покриваща изцяло носа и устата – от основата до брадичката, което сочи на неизпълнение на задължението за спазване на противоепидемичните мерки, поради което законосъобразно е ангажирана отговорността му на соченото основание.

Настоящият касационен състав намира за необходимо да отбележи, че чл. 209а ал. 1 от ЗЗ съдържа състав на административно нарушение. Доколкото в случая е нарушена именно такава противоепидемична мярка, въведена със Заповед № РД-01-743/31.08.2021 г. на министъра на здравеопазването, то включването на разпоредбите на чл. 63, ал. 4 и чл. 63а, ал. 1 от ЗЗ не е в противоречие с нормата на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, както и не нарушава правото на защита на ответника по касация.

По отношение на санкцията, същата е наложена в минимален размер, поради което е и правилно определена.

Не са налице и предпоставките за приложение на разпоредбата на чл.28 ЗАНН, тъй като деянието е типично за вида си, липсват обстоятелства, които да го характеризират като такова с по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, свързани с незачитане на нормативните задължения по спазване на въведени противоепидемични мерки със заповеди на органи на държавно управление.

По гореизложените съображения настоящата инстанция намира, че Софийският районен съд неправилно е отменил наказателното постановление. Спорът е изяснен от фактическа и правна страна и на основание чл. 222, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН подлежи на решаване по същество. Обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него да се постанови ново, с което да се потвърди процесното наказателно постановление.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80.00 лв. (осемдесет лева).
Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 23.03.2022г., постановено по НАХД № 15370 по описа за 2021г. на СРС, НО, 6 състав, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 2191/04.10.2021 г., издадено от директора на СДВР, с което на О. Х. Д. за нарушение на чл.209а, ал.1, чл.63, ал.4 и чл.63а, ал.1 от Закона за здравето вр. раздел I, т.7 от Заповед № РД-01-743/31.08.2021г. на Министъра на здравеопазването е наложена глоба в размер на 300 лв., на основание чл.209а, ал.4, пр.2 вр. ал.1 от Закона за здравето.

ОСЪЖДА О. Х. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: